

RIJEČ UREDNIKA

Posljednji ovogodišnji broj »Kateheze« sadrži priloge koji su usredotočeni na dvije teme: školski vjeronauk i Bibliju.

Prva dva priloga su za tisak pripravljena i našem uredništvu dostavljena predavanja s Katehetske ljetne škole održane u Splitu od 1. do 3. rujna 2003. Pisac prvoga priloga, Filip Jelavić, poznat je ne samo brojnim generacijama učitelja kojima je bio profesor, nego i mnogim današnjim učiteljima raznih školskih predmeta, među kojima su zasigurno i mnogi vjeroučitelji i čitatelji našega časopisa. U ovom broju autor govori o *nastavnoj metodi u obrazovno-odgojnom procesu*, podsjećajući odmah na početku na to kako je riječ o složenom i višeznačnom izrazu. Iako je na tom području za mnoge još uvijek na prvome mjestu prenošenje znanja učeniku, autor ističe kako je u nastavi posebno važno učenje. Neki će dodati i kako je posebno važna prerada »informacije«, a drugi kako je za učenika posebno važno ono što informacija za nj znači. Nužno je pritom obratiti pažnju i na postupak onoga tko poučava i onoga tko uči. Za uspješno učenje, pa prema tome i za uspješnu nastavnu metodu, važno je i da to bude organizirano učenje, koje će danas, u skladu s najnovijim znanstvenim i pedagoškim spoznajama, u proces poučavanja i učenja uključiti i učenika i njegovo osobno iskustvo. Napokon, da bi učenik nešto znao, on mora postati osobno sposoban »konstruirati« znanje.

Autorica drugoga članka, A. T. Filipović, poznata je našim čitateljima i po svojim dosadašnjim kvalitetnim priložima objavljenima u našem časopisu. Ovoga puta ona promišlja o *metodi u vjeronaučnoj nastavi* s posebnog gledišta, tj. ukoliko je i kako je metoda *u službi pedagogije vjere*. U tome smislu autorica, svjesna da je vjera milosni dar, nastoji ukratko prikazati odnos metodičkih aranžmana i čovjekove slobode u religioznom i vjerskom odgoju i obrazovanju. Pri izboru pojedinih metoda u vjeronaučnoj nastavi, naglašava A. T. Filipović, nije dovoljno izabrati metode koje su primjerene vjeronaučnim ciljevima i sadržajima, već treba nastojati da te iste metode budu primjerene i učeniku i vjeroučitelju, ali i konkretnoj vjeronaučnoj situaciji. Da bi to vjeroučitelj, a potom i vjeroučenik postigao, nužno je da vjeroučitelj neprekidno umnaža i svrhovito obogaćuje svoju metodičku kompetenciju kako bi još uspješnije uočavao i u konkretnoj nastavi kvalitetno povezivao pojedine metode s konkretnim situacijama.

Sljedeća dva priloga djelo su vrsnih egzegeta koji govore o Božjoj riječi, tj. o Bibliji. Govoreći prvenstveno o *Božjoj riječi*, C. Buzzetti podsjeća kako je taj izraz čest u religioznome, a posebice u kršćanskom govoru. Kad kažemo da je neka riječ »Božja riječ«, time govorimo i tko je izvor te poruke i koje je ona vrste. Dok se u starozavjetnim biblijskim spisima tim izrazom označava i specifična Božja djelatnost koja ljudima donosi spasenje,

u Novom zavjetu njegova uporaba ujedno potvrđuje i istinitost i ostvarivanje starozavjetne predaje. Novi zavjet ipak posebno ističe i nezaobilaznu činjenicu: Isus Krist je istinska Božja Riječ. Autor napokon objašnjava kako kršćani Božju riječ čitaju ne samo u Bibliji nego i u svojoj svakodnevici te u liturgiji i u nauku crkvenoga učiteljstva.

Prilog M. Cimose govori o mjestu i ulozi Biblije u pastoralu mladih. Dok se nekima može učiniti kako je autor jednostavno ponovio ono što nam je već poznato te na čak nešto (pre)dugačak način prikazao sadržaj Biblije i njezinih knjiga, pažljiviji će čitatelji u Cimosinu prilogu otkriti njegovo nastojanje kojemu je cilj ipak nešto drugačiji. Autor je naime svjestan da dobar dio čitatelja ovoga njegovog priloga zapravo već poznaje sadržaj o kojemu je ovdje riječ, te se stoga previše i ne trudi oko detaljnog iznošenja sadržaja. Njegova je posebna želja čitatelja upozoriti na ono što može biti osobito važno kada je riječ o radu s mladima. Mlad čovjek, upravo zbog specifičnog stanja u kojemu se nalazi, svoga prijelaza iz djetinjstva u odraslu dob, u Bibliji može vidjeti i veliku, dosadnu i nezanimljivu knjigu koja se, govoreći o davnim događajima, nepotrebno ponavlja i uglavnom mu je nezanimljiva. Vjeroučitelj mladih i svaki pastoralni djelatnik koji je na neki način uključen u pastoral mladih u ovom će članku međutim naći i jasno uočljivu autorovu »crvenu nit«. Riječ je o njegovim upozorenjima, primjedbama i tumačenjima, koji, iako sažeti, mogu uvelike pomoći onima koji su uvjereni u vrijednost i svestremenost Biblije, koja za vjernike doista jest Sveto pismo. Sve će im to pomoći da uoče ona mjesta i mogućnosti za približavanje Biblije mladima koji su im na raspolaganju upravo u današnjem svijetu.

Sljedeća dva priloga upućuju nas na neke druge vidove vjeronaučne stvarnosti. Intervju A. Bollina s B. Ferrerom, čije su priče zasigurno poznate i čitateljima našega časopisa, ukratko će nas upoznati i s pozadinom i temeljem Ferrerova pričanja priča. Kao što to kazuje i naslov jedne od njegovih knjiga, te su priče i *poučne*, a brojni vjeroučitelji, roditelji, odgojitelji i pedagozi dosad su se i osobno uvjerali kako su one i vrlo suvremene i pedagoški primjerene našem vremenu. Ferrero će ovom prigodom ukratko objasniti i kako se počeo zanimati za priče i zašto drži da su priče danas posebno važne za religijsku pedagogiju i katehezu.

Pišući o *katehezi nekad i danas*, R. Razum nas upoznaje s nedavno objavljenom knjigom slovenskoga kateheticara Snoja. Činjenica da je riječ o još jednom priručniku s katehetskog područja, koji je nastao u našoj neposrednoj blizini, autoricu je potaknula ne samo na šturi prikaz sadržaja nego i na daljnja razmišljanja, koja bi mogla biti i poticaj našim čitateljima na obnovljeno promišljanje o katehetskim i religijskopedagoškim temama.

Ovaj broj, a ujedno i ovo jubilarno godište *Kateheze*, zaključujemo prikazom novije inozemne literature te sadržajem cijeloga godišta.

Urednik